

Књига пророка Данила - број три

Двострука виђења

Jeff Pippenger

2023-11-25

Тренутно се бавимо „седам времена“ из Левитске двадесет шест у књизи пророка Данила. То је скривено онима који су изабрали да затворе своје очи, али је ту за оне који желе да виде. Почећемо у осмом поглављу Даниловом, и тринаестом стиху.

Тада чух једнога свеца где говори, и други светац рече ономе извесном свецу који је говорио: Докле ће трајати виђење о свагдашњој жртви и о преступу пустошења, да се и светиња и војска предају да буду погажени? Данило 8:13.

Стих почиње речју „тада“ и прави разлику између виђења пророчке историје које је Данило управо видео у претходних десет стихова. Први и други стих овога поглавља означавају годину у којој је Данило примио виђење, а такође и да га је примио крај реке Улај. Од трећег до дванаестог стиха он „види“ виђење пророчке историје. „Тада“ он „чује“ небески разговор који се састоји од питања и одговора. У петнаестом стиху он почиње да тражи шта представља виђење пророчке историје које је управо „видео“. Суштински је важно препознати разлику између виђења које је Данило „видео“ у стиховима од три до дванаест и небеског разговора који је „чуо“ — јер су то два различита виђења.

Али благо очима вашим, јер виде; и ушима вашим, јер чују. Матеј 13:16.

Питање у тринаестом стиху гласи: „Докле ће трајати виђење“, а реч преведена као „виђење“ јесте друга хебрејска реч од оне која је у шеснаестом стиху преведена као „виђење“.

И чух глас човечији између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, објасни овоме човеку виђење. Данило 8:16.

Превођењем двеју различитих хебрејских речи енглеском речју „vision“, „седам времена“ из Левитске двадесет шесте постала су „скривена наочиглед“. Проучаваоци Библије који су задовољни тиме да тек овлаш пређу преко површине сматрају ове две различите хебрејске речи истом речју, али то чине на сопствену опасност.

„Прелазити само површно преко тога донеће врло мало користи. Да би се оно разумело, потребни су промишљено истраживање и озбиљно, напорно проучавање. У Речи постоје истине које су као жиле драгоцене руде, сакривене испод површине. Када се за њима копа, као што човек копа за златом и сребром, откривају се скривена блага. Будите сигурни да се доказ истине налази у самом Писму. Један стих је кључ који откључава друге стихове. Богати и скривени смисао открива Свети Дух Божји, чинећи Реч јасном нашем разумевању: ‘The entrance of Thy words giveth light; it giveth understanding unto the simple.’” Fundamentals of Christian Education, 390.

Обавештени смо да „свака чињеница има свој значај“ у Речи Божјој, и ако одлучимо да занемаримо чињеницу да у осмом поглављу постоје две различите јеврејске речи преведене као „виђење“, сами смо одговорни што на себе навлачимо лаодикијску слепоћу. Стара изрека гласи: „Нико није тако слеп као онај који неће да види.“

„Библија садржи сва начела која су људима потребна да би били оспособљени било за овај живот било за живот који ће доћи. И та начела могу сви разумети. Нико ко има духа да цени њено учење не може прочитати ниједан одломак из Библије а да из њега не стекне неку корисну мисао. Али се највредније учење Библије не може стећи повременим или неповезаним проучавањем. Њен велики систем истине није изложен тако да га може разабрати брзоплет или немаран читалац. Многа од њених блага леже далеко испод површине и могу се задобити једино марљивим истраживањем и непрекидним напором. Истине које сачињавају ту велику целину морају се истражити и сабрати, ‘овде мало, онде мало.’ Исаија 28:10.“

„Када се тако истраже и саберу, показаше се да се савршено уклапају једно у друго. Свако Јеванђеље је допуна другима, свако пророчанство објашњење другога, свака истина разрада неке друге истине. Типови јеврејског поретка постају јасни кроз Јеванђеље. Свако начело у речи Божјој има своје место, свака чињеница своје значење. И целокупна грађевина, у замисли и извођењу, сведочи о своме Аутору. Такву грађевину ниједан ум осим ума Бескочнога не би могао ни да замисли ни да обликује.“ Education, 123.

Реч „виђење“ појављује се десет пута у осмом поглављу Данила, али тих десет појављивања састоје се од две различите јеврејске речи, а значења тих речи нису иста. Да су значиле исто, Данило би у сваком од тих десет случајева употребио само једну од тих речи. Данило је записао две речи, јер свака од те две речи има сопствено значење, и једна представља виђење које је Данило „видео“, а друга виђење које је „чуо“. У тринаестом стиху, реч преведена као „виђење“ јесте *châzôn*, и она значи „призор“, или „виђење“, „сан“ или „пророштво“. Називам је „виђењем пророчке историје“ на основу њене дефиниције и начина на који је Данило употребљава.

У првом стиху осмог поглавља Данила, Данило каже: „јави ми се виђење“, а у другом стиху двапут изјављује да је „видео у виђењу“. Затим се у тринаестом стиху поставља питање: „докле ће трајати виђење“. Све те употребе односе се на хебрејску реч „*châzôn*“. Потом, у петнаестом стиху, долазимо можда до најважнијег места на којем је Данило употребио ту исту реч, јер каже: „када сам ја“... „видео виђење и тражио значење“. Пошто је Данило видео виђење *châzôn*, желео је да разуме шта оно значи. То је чињеница која има велики значај за скривање „седам времена“ из Левитске двадесет шесте у овом поглављу.

Он такође употребљава реч *châzôn* у седамнаестом и двадесет шестом стиху. Реч „виђење“ појављује се десет пута у осмом поглављу Данила, а реч *châzôn* представља седам од тих појављивања. Данило четири пута употребљава и другу јеврејску реч која се преводи као „виђење“. Та друга јеврејска реч је *mar'eh* и значи „изглед“.

Châzôn se nalazi sedam puta u osmom poglavlju knjige proroka Danila, a mar'eh se nalazi četiri puta, i zajedno predstavljaju deset pojava engleske reči „vision“ u osmom poglavlju Danila. Sedam plus četiri jeste jedanaest, jer je u jednom od slučajeva kada je Danilo upotrebio reč mar'eh ona prevedena upravo onako kako je i definisana; jer u petnaestom stihu, kada je Danilo „tražio značenje“ viđenja châzôn, koje prikazuje proročku istoriju, „stade preda mnom“ „nešto kao čovek“. Reč „pojava“ jeste mar'eh. Dakle, Danilo upotrebljava mar'eh četiri puta u osmom poglavlju Danila, i jednom je prevedena u skladu sa svojim osnovnim značenjem „pojava“, a druga tri puta prevedena je kao „vizija“.

Не износим никакву критику на рачун људи који су превели Библију краља Џејмса. Ипак, треба запазити да се у тринаестом стиху налази једина додата реч у Библији краља Џејмса („жртва“), за коју Надахнуће изричито каже да „не припада тексту“. Надахнуће даље наводи да је та додата реч била „додата људском мудрошћу“. У истом том поглављу, две различите јеврејске речи обе су преведене истом енглеском речју. Разлог због кога је од суштинске важности уочити разлику између ове две речи од дубоког је значаја.

И догоди се, кад ја, сам ја Данило, видех виђење и тражах његово значење, и гле, стаде преда ме као обличје човека. И чух глас човечији између обала Улаја, који повика и рече: Гаврило, објасни овоме човеку виђење. Данило 8:15, 16.

Док је Данило „тражио значење“ „виђења châzôn“ које је управо „видео“, Христос обавештава Гаврила да учини да Данило разуме „виђење mar'eh“ које је управо „чуо“. Данило је желео да разуме виђење пророчке историје, али Христос, који је у тринаестом стиху био поистовећен као Палмони (онај извесни свети који говораше), упутио је Гаврила да учини да Данило разуме „виђење mar'eh“, а не „виђење châzôn“. У стиховима петнаест и шеснаест, изричито назначена сврха за Гаврила јесте да он учини да Данило разуме „виђење mar'eh“, што је реч преведена као „виђење“ и значи „појава“, а не виђење пророчке историје које је Данило желео да разуме. Без препознавања Гавриловог задатка, „седам времена“ из Левитске двадесет шест стоји скривено наочиглед свих.

У двадесет шестом стиху обе јеврејске речи које се преводе као „виђење“ налазе се у истом стиху, и тај стих постаје један од главних кључева за откривање истине Даниловог сведочанства о „седам времена“.

А виђење о вечери и јутру које је казано истинито је; зато затвори то виђење, јер је за многе дане. Данило 8:26.

У двадесет шестом стиху, „виђење о вечерима и јутрима“ јесте виђење mar'eh, што значи „појава“, али виђење које је требало да буде „запечаћено“ јесте виђење châzôn пророчке историје. Израз „вечери и јутра“ јесте оно што издваја и поистовећује разлику између та два виђења. Оно то чини још једним приказом људског чиниоца у настанку Библије. Тај људски чинилац састојао се како од пророка који су забележили речи Библије, тако и од оних који су Библију преводили. Библија, као и Христос, представља спој божанског и људског. Та људска страна спуштала се кроз историју, од Адама након што је сагрешио па до оних који су Библију записивали и преводили. Христос и Библија обоје су Реч Божја, а Реч Божја је

чиста, јер је божанска страна тог споја увек надвладала сва ограничења која су постојала у телу.

Павле, слуга Исуса Христа, позван да буде апостол, одвојен за јеванђеље Божије, (које је Бог раније обећао преко својих пророка у светим списима,) о Сину своме, Исусу Христу, Господу нашем, који је по телу рођен од семена Давидова. Римљанима 1:1–3.

Израз „вече и јутро“ налази се више пута у Божјој Речи, и увек се преводи као „вече и јутро“, као што је то у двадесет шестом стиху, и као што се тако често преводи у извештају о стварању у Постању, који се изнова понавља: „и би вече и би јутро...“. Заиста, и свака чињеница има свој значај (а ову је чињеницу неопходно разумети), једино место у Библији где се израз „вече и јутро“ не преводи као „вече и јутро“ (као што је то у двадесет шестом стиху), јесте у четрнаестом стиху осме главе Данила. Тамо, и само тамо у Божјој Речи, израз „вече и јутро“ преведен је једноставно као „дани“.

И рече ми: До две хиљаде и три стотине дана; онда ће се светиња очистити. Данило 8:14.

Дванаест стихова касније, у истом поглављу Данила, јеврејски израз „вече и јутро“ преведен је онако како се увек и преводи; али у стиху који је средишњи стуб и темељ адвентизма, тај израз је једноставно преведен као „дани“. Какав је утицај навео преводиоце Библије краља Џејмса да начине тако упадљиву противречност? Они су тај израз у двадесет шестом стиху превели у складу са сваким другим појављивањем тог израза у остатку Библије. Али дванаест стихова пре двадесет шестог стиха, у четрнаестом стиху, њихова човечност ставила је нарочито разликовање на одговор на питање из тринаестог стиха. А питање из тринаестог стиха укључивало је ону једну реч („жртва“), која није смела бити додата Библији. Бог је хтео да се четрнаести стих истакне на веома дубок и особен начин. Чинећи то, Он је такође указао на оно што је Гаврилу било наложено да Данило разуме.

У шеснаестом стиху, Исус је заповедио Гаврилу да учини да Данило разуме визију *mar'eh*, упркос чињеници да је Данило настојао да разуме визију *châzôn* о пророчкој историји. Двадесет шести стих каже да је „виђење о вечерима и јутрима које би казано“ било „истинито“. Визија *châzôn* била је пророчко „виђење“, али визија *mar'eh* била је „казана“, јер је била изговорена. Била је изговорена у четрнаестом стиху када је Палмони рекао: „до две хиљаде и три стотине вечери и јутара; тада ће се светиња очистити.“ Двадесет шести стих употребљава израз „вечери и јутра“, и тиме га одређује као визију која је била „казана“, да би се уочила разлика између две визије у осмој глави Данила. Визија пророчке историје коју је Данило „видео“, и коју је Данило желео да разуме, била је другачија од визије која је била „казана“, коју је Данило „чуо“. Још важније, визија коју је Данило „чуо“ била је визија о којој је Гаврило требало да Данилу пружи разумевање.

Човечанство које је учествовало у стварању Свете Библије забележило је реч „виђење“ десет пута у осмој глави Данила, и тиме сакрило разлику између једног виђења које је било „виђено“ и другог виђења које је било „чуто“. Тиме је замагљен нагласак који показује да је Христова намера била да Данило разуме виђење које је „чуо“, пре него виђење које је „видео“. Сада можемо размотрити шта Гаврило чини да би испунио задатак који му је

поверен.

И он приђе где ја стајох; а када дође, уплаших се и падох ничице; али ми рече: Разуми, сине човечији, јер се виђење односи на време свршетка. А док ми још говораше, ја бејох пао у дубок сан лицем к земљи; али ме се он дотаче и подиже ме те стадох усправно. И рече: Ево, обзнанићу ти шта ће бити на крају гнева; јер ће у одређено време доћи свршетак. Данило 8:17–19.

Гаврило сада започиње своје дело да Данилу омогући да разуме виђење о две хиљаде и три стотине вечери и јутара, које је истинито. Најпре га обавештава да ће виђење пророчке историје, виђење *châzôn*, бити „у време свршетка“. Затим, док је Данило био у пророчком сну, Гаврило се дотаче Данила и подиже га усправно. Он га обавештава: „Учинићу ти да знаш.“

То је оно што је Палмони (Христос) рекао Гаврилу да учини, када је казао: „Гаврило, учини да овај човек разуме виђење *mag'eh*“ о вечери и јутрима. Гаврило каже да ће Данилу „обзнанити шта ће бити на пошетку негодовања“. Ето га! Ту је „седам времена“ из Левитске двадесет шесте главе! Оно је скривено управо оном пророчком техником за коју је Гаврило више пута наводио пророке да о њој сведоче и да је употребљавају у својим списима! Та техника је „ред на ред, овде мало и онде мало“.

У књизи „Мисли о Данилу и Откривењу“, од Урије Смита (с којом би сви адвентисти, па чак и њихови суседи, требало да буду упознати), Смит износи следећи коментар на стихове седамнаести до деветнаести осме главе књиге пророка Данила:

„Општом изјавом да ће у одређено време доћи крај, и да ће му он обзнанити шта ће бити на последњем крају гнева, он приступа тумачењу виђења. Гнев се мора разумети као обухватајући изванредан временски период. Које време? Бог је своме народу Израиљу казао да ће излити на њих свој гнев због њихове злоће; и тако је дао упутства у погледу „безбожног оскврњеног кнеза Израиљевог:“ „Скини митру и узми круну.... Превратићу, превратићу, превратићу је; и неће је више бити, док не дође онај коме право припада; и даћу је њему.“ Језекиљ 21:25–27, 31.

„Ово је време Божјег гнева против Његовог заветног народа; време током којег ће светиња и војска бити погажени. Дијадема је била уклоњена, а круна скинута, када је Израиљ био подвргнут вавилонском царству. Потом је била поново оборена од Мида и Персијанаца, поново од Грка, поново од Римљана, што одговара троструком понављању те речи код пророка. Јевреји су затим, одбацивши Христа, убрзо били расејани по лицу земље; а духовни Израиљ је заузео место дословног семена; али су они подложни земаљским силама, и биће све док Давидов престо поново не буде успостављен, — док не дође Онај који је његов законити наследник, Месија, Кнез мира, и тада ће му бити предат. Тада ће гнев престати. Шта ће се догодити на самом крају овог раздобља, анђео сада треба да објави Данилу.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 201, 202.

„Гнев“ који Смит поистовећује започео је када су Асирци одвели Манасију у Вавилон 677. године пре н. е. Нажалост, Смит узима свргавање Седекије 586. године пре н. е. и то

одређује као полазну тачку раздобља „гнева“ из деветнаестог стиха. Смит једноставно не разматра шта значи то што стих каже „последњи крај гнева“. Он то третира једноставно као „гнев“, премда, ако постоји „последњи крај“ гнева, граматика и логика захтевају да постоји и најмање „први крај“ гнева. Смит је знао да је седамдесет година ропства започело првим нападом Навуходоносора на Јоакима 606. године пре н. е., али је одредио да је почетак раздобља гнева био трећи Навуходоносов напад, који је био извршен против Седекије, последњег јудејског цара.

„Иако имамо подробнији извештај о његовом [Даниловом] раном животу него што је забележено о животу било ког другог пророка, ипак су његово рођење и порекло остављени у потпуној нејасноћи, осим што је био царског рода, вероватно из дома Давидовог, који је у то време постао веома многобројан. Он се најпре појављује као један од племенитих заробљеника из Јуде, у првој години Навуходоносора, цара вавилонског, на почетку седамдесетогодишњег ропства, 606. године пре Христа. Јеремија и Авакум још су изрицали своја пророчанства. Језекиљ је отпочео убрзо потом, а нешто касније и Авдија; али су обојица завршила своје дело годинама пре окончања дуге и блиставе Данилове службе. Само су га три пророка надживела: Агеј и Захарија, који су вршили пророчку службу кратко време истовремено, 520–518. године пре Христа, и Малахија, последњи од старозаветних пророка, који је деловао кратко време око 397. године пре Христа.“ Урија Смит, Данило и Откривење, 19.

Smit je ispravno prepoznao „gnev“ iz devetnaestog stiha kao vremensko razdoblje. Ispravno je prepoznao to razdoblje kao gaženje svetinje i vojske, u skladu sa Danilom 8,13, i ispravno je odredio završnu tačku kao 22. oktobar 1844.

Смит је био делимично у праву, али је промашио истину тиме што је учинио оно што је било својствено његовој примени пророштава. Допустио је историји да усмерава његово тумачење пророчке речи, уместо да допусти пророчној речи да усмерава његово разумевање историје. Ако допустимо Библији да одреди пророчку историју, тада ћемо имати исправне основе да приступимо историји.

Библија учи да је човек слуга онога ко га је надвладао.

Док им обећавају слободу, сами су слуге распаљивости; јер киме је ко савладан, томе је и поробљен. 2. Петрова 2:19.

Манасија је одведен у ропство у Вавилон 677. године пре Христа. Ту је Јуда била савладана и доведена у ропску зависност. То је полазна тачка која је представљена и на карти из 1843. и на карти из 1850. године, које сестра Вајт потврђује као тачне. Смит започиње гажење из Данила, осме главе и тринаестог стиха, са Седекијом, последњим царем Јудиним. Седекија је био крај једног прогресивног суда, а не његов почетак. Сестра Вајт указује да је Манасијино ропство у Вавилону било „залог“ онога што је имало доћи. „Залог“ је капара и означава почетак куповине за којом следе и друге уплате.

„Proroci su verno nastavljali svoja upozorenja i svoje opomene; neustrašivo su govorili Manasiji i njegovom narodu; ali su poruke bile prezrene; odmetnuta Juda nije htela da poslušati.“

Kao zalog onoga što će snaći narod ukoliko oстане nepokajan, Gospod je dopustio da njihov car bude zarobljen od čete asirskih vojnika, koji ga „okovaše u verige i odvedoše u Vavilon“, svoju privremenu prestonicu. Ova nevolja urazumila je cara; „i moljaše se Gospodu Bogu svojem, i ponizi se veoma pred Bogom otaca svojih, i pomoli Mu se; i On ga usliši, i ču molitvu njegovu, i povрати ga u Jerusalim u carstvo njegovo. Tada позна Manasija da je Gospod Bog.“ 2. Dnevnika 33:11–13. Ali ovo pokajanje, ma koliko bilo izuzetno, došlo je prekasno da spase carstvo od kvarnog uticaja godina idolopokloničkih običaja. Mnogi su se spotakli i pali, da više nikada ne ustanu.“ Proroci i carevi, 382.

Манасија је означио „залог“ који је започео „проклетство“ „седам времена“, што је било последње „негодовање“, јер је „прво негодовање“ већ било отпочело када је северно царство одведено у ропство 723. пре Христа. Затим је, при збацивању Јоакима, када је Данило одведен у ропство, започело седамдесет година ропства које је Јеремија означио, 606. пре Христа. Два цара после Јоакима, Јерусалим је био разрушен, а последњи јудејски цар, Седекија, гледао је како његови синови бивају погубљени пред њим, а затим су му ископали очи и одвели га у ропство у Вавилон.

Смит је целокупни поступни суд приписао Седекији и употребио суд над Седекијом као доказни текст за своју претпоставку. Суд над Седекијом, који је био „безбожни и непобожни кнез“, заиста је указивао на то да ће круна Јудина бити уклоњена док Христос не дође да успостави царство. Смит је рекао: „они су подложни земаљским властима, и биће тако све док Давидов престо поново не буде успостављен,—док не дође Онај који је његов законити наследник, Месија, Кнез мира, и тада ће му бити предат.“ Двадесет другог октобра 1844. године, у испуњењу седме главе Данила, тринаестог и четрнаестог стиха, Христос, представљен као Син човечји, дошао је пред Оца да прими царство.

Гледах у ноћним виђењима, и где, као Син човечији дође с облацима небеским, и дође ка Старцу дана, и приведоше га пред Њега. И даде му се власт, и слава, и царство, да му служе сви народи, племена и језици; власт је његова власт вечна, која неће проћи, и царство његово оно које неће бити разрушено. Данило 7:13, 14.

Сестра Вајт потврђује да су се Данило, седма глава, и стихови тринаести и четрнаести, испунили 22. октобра 1844. године.

„Христов долазак као нашег Првосвештеника у Светињу над светињама, ради очишћења светиње, приказан у Данилу 8:14; долазак Сина човечијега ка Старцу дана, како је изложено у Данилу 7:13; и долазак Господа у Његов храм, проречен од Малахије, описи су истог догађаја; а то је такође представљено доласком женика на свадбу, који је Христос описао у причи о десет девојака, у Матеју 25.“ Велика борба, 426.

Смит се није осврнуо на кључни елемент „последњег краја гнева“. Избегао је библијско начело које је указивало да је Јуда била савладана у време Манасије, и да је ропство које је започело два цара пре Седекије, такође представљало да је Јуда већ била подложна Вавилону, пре него што је Седекија доживео своју судбину. Уз ове очигледне пропусте, он је ипак изјавио: „ево раздобља Божјег гнева против Његовог заветног народа; раздобља

током којег ће светиња и војска бити погажени.“ Према томе, он непосредно повезује „раздобље Божјег гнева“ са осмом главом Данила и питањем из тринаестог стиха: „докле?“ Одговор у четрнаестом стиху био је: до 22. октобра 1844. године.

Расејање у вавилонско ропство било је прогресивна историја која је започела 677. године пре Христа и трајала до 1844. године. Тај период износи две хиљаде пет стотина и двадесет година, што је, наравно, „седам времена“ из двадесет шесте главе Левитске књиге. Завршетак тог временског раздобља 22. октобра 1844. године пружио је Данилу друго сведочанство за „ma'eh viđenje“ о две хиљаде и три стотине вечери и јутара.

Гаврилу је било речено да учини да Данило разуме ту визију, а оно што је Гаврило учинио било је да пружи друго сведочанство о датуму завршетка, 22. октобру 1844. Он не само да је пружио друго сведочанство ради утврђивања датума испуњења оба временска пророчанства, него је, како је Смит с правом истакао, раздобље времена повезано с тим другим сведочанством о 1844. години било у тринаестом стиху означено као раздобље током којег је требало да светиња и војска буду погажене. Питање у тринаестом стиху гласи: „Докле ће трајати визија о свагдашњој жртви и о преступу пустоши, да се и светиња и војска предаду да буду погажене?“ То раздобље времена било је „седам времена“ из Левитске двадесет шест.

Оно што Смит није видео, или је избегао да препозна, јесте да је „гнев“ из деветнаестог стиха био „последњи крај“ тога гнева. Ако постоји „последњи“, онда постоји и „први“, а Данило у једанаестом поглављу указује на то када се „први гнев“ окончао. Он препознаје папство које је владало током Мрачног доба и изјављује да ће папство напредовати док се гнев не изврши, односно не оконча.

И цар ће чинити по својој вољи; и узвисиће себе, и величаће себе изнад свакога бога, и говориће чудесне ствари против Бога над боговима, и напредоваће док се гнев не наврши; јер ће се извршити оно што је одређено. Данило 11:36.

Тридесет шести стих се нашироко сматра стихом који апостол Павле парафразира у својој другој посланици Солуњанима.

Нико да вас не превари ни на који начин; јер тај дан неће доћи док најпре не дође отпад и не открије се човек греха, син погибљи; који се противи и узвисује изнад свега што се назива Богом или чему се клања, тако да он као Бог седи у храму Божјем, показујући за себе да је Бог. 2. Солуњанима 2:3, 4.

Павлов „човек греха“, који је уједно и „син погибљи“, који се „противи и подиже изнад свега што се назива Богом или што се обожава“, јесте такође и „цар“ који „ће чинити по својој вољи; и узвисиће се, и величаће себе изнад свакога бога“. Оба одломка односе се на римског папу. Данило пише да ће папа напредовати, што значи потискивати напред, док се „гнев не наврши“. Гнев у тридесет шестом стиху био је „одређен“. Реч „одређен“ значи „ранити“.

Папство је примило своју „смртоносну рану“ 1798. године, и у то време је „прво негодовање“ било извршено, односно окончано. Реч „извршити“ значи окончати или

престати. Свршетак „негодавања“ у осмој глави, у деветнаестом стиху, означио је крај раздобља у којем су светиња и војска имале бити погажене. То се окончало 1844. године, али је „прво“ негодовање окончано 1798. године.

„Последњи гнев“ окончао се 1844. године, две хиљаде пет стотина и двадесет година након што је цара Манасију Асирија одвела у Вавилон 677. године пре Христа. „Први“ гнев окончао се 1798. године, две хиљаде пет стотина и двадесет година након што је северно царство Израил било одведено у ропство од стране Асирије 723. године пре Христа.

Има још тога да се каже о скривених „седам времена“ у књизи пророка Данила, и тиме ћемо се позабавити у нашем следећем чланку.

„И анђелу цркве Лаодикијаца напиши: Ово говори Амин, верни и истинити Сведок, почетак створења Божјега; знам твоја дела, да ниси ни хладан ни врућ: о, да си хладан или врућ. Тако, будући да си млак, и ниси ни хладан ни врућ, избљуваћу те из уста Својих. Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа ми не треба; а не знаш да си несрећан, и јадан, и сиромашан, и слеп, и наг.“

„Господ нам овде показује да вест коју Његовом народу треба да носе служитељи које је Он позвао да упозоравају народ није вест о миру и сигурности. Она није само теоријска, него практична у сваком погледу. Народ Божји је у поруци Лаодикијцима представљен као да се налази у стању телесне сигурности. Они су безбрижни, верујући да се налазе у узвишеном стању духовних достигнућа. ‘Јер говориш: богат сам, и обогатио сам се, и ништа не потребујем; а не знаш да си ти несрећан, и невољан, и сиромаш, и слеп, и го.’”

„Каква већа обмана може доћи на људске умове од уверености да су у праву онда када су у свему у криву! Порука Истинитог Сведока затиче Божји народ у жалосној обмани, а ипак поштен у тој обмани. Они не знају да је њихово стање јадно у Божјим очима. Док се они којима је упућена ова порука ласкају да су у узвишеном духовном стању, порука Истинитог Сведока разбија њихову самоувереност запањујућим разобличењем њиховог истинског стања духовне слепоће, сиромаштва и беде. То сведочанство, тако оштро и строго, не може бити грешка, јер говори Истинити Сведок, и Његово сведочанство мора бити тачно.“ Testimonies, volume 3, 252.